

Tvoje oči so kakor dvoje temnih, kakor noč strmečih vrat.
 Vstopil sem. In hodim. Pridem?
 Hotel bi, da mi ne zlomi smrt srca, da ne zgorim,
 hotel bi, da radosten poljubim kdaj poljane nove zemlje
 in nebo nad njo, da dušo prerodi v preprostost svojega zakona,
 da bi kakor živ pogovor bil med njo in njim.

Miran Jarc: Pesem

Pokrajine cvetó,	Človek pa ni obstal,
bleščava čez ves svet...	da bi sprostrl roké,
Sinja dlan nad zemljó,	da bi zajel pozdrav
sveto je dan razpet.	božje zemljé.

Komu drevesa pojo?
 Kam se razteka sijaj?
 O, če predrami kdaj
 ta bol zemljó!

Zašli smo sred goščav . . .

Zašli smo sred goščav...	Besedo kdor zakliče,
Somrak nam ne odmeva.	je gluhonem ne čuje.
(Beseda je iz dneva,	To tvoja roka? Tuje
a strah se pne iz motnjav).	vsak k sebi se umiče.
Neznano se zgoščuje.	Plašljivo vse na preži...
Saj to ni več pobočje,	Kdo človek, kdo drevo je?
drevesa, jarek... Vsenočje	Sam se deliš na dvoje.
pcdobe zle nam snuje.	Kateri duh nas mreži?

O, zdaj ne znamo peti,
 da temó bi razvedrili.
 Le pesem noč razsveti.
 Kdaj bomo se vrnil?

Anton Ocvirk: Izar

(Slikarju I. S.)

- Pod najinim oknom truden in lačen glas.
- Mesto v dalji je vrglo v zvezde svoj sij. Tam se nad vrtovi solnce luči topi.
- Ob strogih strminah palač se odjek serenad lovi.
- Pod najinim oknom truden in lačen glas.

*